

Ja sam pas...
I zovem se Salvatore...

Veselin Gatalo

Premijera 28.6.2007.

Knjiga "Ja sam pas....i zovem se Salvatore", u književnim formama već iskušanog mostarskog pisca Veselina Gatala, jedinstven je pogled na ljudsko - pseći svijet iz perspektive psa mješanca Salvatorea koji svojim psećim očima vidi rođenje, igru, život, smrt te nezaobilazni i sveprisutni rat kao tapiseriju nebrojenih nijansi sivoga, za razliku od većine ljudi kojima je svijet crno-bijel. Bez obzira na to što, čovjek, za razliku od psa, dobro razlikuje boje. Priča o patnji, radostima, saznavanju, požrtvovanosti, ostavljanju, vjernosti, borbi, rastancima i smrti - ispisana hronološki kroz 59 kratkih priča o nemiroljivoj ljubavi psa prema jednogodišnjoj djevojčici Taški, dočarava nam vjerno način psećeg mišljenja i nagoni nas u svojim ljudskim, životima budemo bolji ljudi da u onome što radimo i volimo budemo dosljedni kako samo dobri, vjerni, plemeniti i pametni psi znaju biti.

M.P.

“Dejstvom infracrvenih “X” zraka na sliku “, “ Svadba u Kani” Hijeronimusa Boša, utvrđeno je da su dva psa u donjem levom uglu slike, koja je molovana otprilike leta 1480. godine, doslikani tokom 18. veka. Naravno, onaj manji, crno-beli je Salvatore dok se u središtu slike ne nalazi dečak duge kose već Taška. Ka njoj je upućen blagosiljajući Hristov pogled dok mu ona podiže pehar izbegavajući da gleda malog đavolka koji odapinje luk sa gotskog stuba. Salvatore će, prekinuvši igru sa domaćinovim psom, skočiti na sto i primiti strelu oda-petu ka Taški.

Da li je stari pas koji je jedini prepoznao Odiseja bio Salvatore, iako ga je ovaj pre odlaska mlatio poput magarca među maslinama ?

Da li je pseće srce, koje je u istoimenoj priči M.Bulgakova presadjeno činovniku P.P-arovu, pripadalo Salvatoreu ?

Zvonko Gojković

Veselin Gatalo je rođen u Mostaru 1967. godine, i nije nimalo neskromno za njega reći da je jedan od najboljih pripovjedača među mlađim bosanskohercegovačkim piscima. Njegovu je prozu gotovo jednak užitek čitati, kao i slušati je uz, recimo, logorsku vatru, dok je sam autor pripovijeda.

Još 1998. objavio je prvu knjigu, zbirku pjesama "Vrijeme mesinganih perli", a svojim prvim proznim knjigama, zbirkom priča "Rambo", "Drumski i Onaj treći" (2003.) te romanom "Siesta Fiesta Orgasmo Riposo" (2004.), osvojio je čitatelje i zacrtao nov pravac u ratno-poratnoj prozi ovih prostora. Okušao se i u dječijoj prozi, romanom za djecu "Ja sam pas... i zovem se Salvatore..." (2005.). Autorsku svestranost potvrđuje i više nego uspješnim snalaženjem u znanstvenoj fantastici. Kratkom pričom Vuk 2003. godine pobjeđuje na natječaju "Istrakona" za kratku SF priču, a narednih godina ta apokaliptična priča smještena na balkanske prostore evoluirala u roman, koji pod naslovom "Geto" izlazi 2006. godine, neposredno prije zbirke poezije "Kmezavi narednici". Ove godine nominiran je za književnu nagradu Meša Selimović. Osim pisanja, Gatalo je aktivan i u kulturnom životu grada Mostara, gdje predvodi alternativnu misao ratom uništene generacije mladih, kojima je, kako sam Gatalo veli, na silu oteto 15 najljepših godina života. Poznat je kao pokretač i učesnik mnogih društvenih aktivnosti. Pokretač je "Urbanog pokreta Mostar" odgovoran za postavljanje statue Bruce-lee-ja u Mostaru.

**Ja sam pas...
I zovem se Salvatore...**

Veselin Gatalo

Režija: Dragan Rajačić

Asistent režije: Gordana Jeftić

Dramatizacija: Zvonko Gojković , Miljan Vuković

Kostimograf: Maja Bolozan

Kompozitor: Vladimir Agić-Aga

Scenograf: Rastko Stefanović

Salvatore: Miljan Vuković

Premijera 28.6.2007.

Zahvalnost: Pozorišni klub "Zeleno zvono" Zrenjanin

čika Mletu Gajinu i

Miri Vuković

Reč reditelja:

Veselin Gatalo napisao je duboko potresan kratak anti-ratni roman, koji je vrlo podesan za pozorišnu igru, jer o ratu ne govori direktno i ima nužno potreban otklon kada se govori o ovako potresnoj temi. Mene je inspirisala ideja o rađanju jednog novog sveta koji nas zbunjuje i koji je surov, a gradi se na ruševinama, na zgarištu i pepelu starog sveta kojim takođe nismo zadovoljni.

Jedino što ohrabruje što se o zlu ne čuti. Salvatore nikoga ne štedi i nastupa na kraju kao slobodan čovek.

Dragan Rajačić

“Znas, mi psi ne razlikujemo boje. Kao neki od vas koje zovete Daltonisti. Jesi znao da boje imaju toplinu? Da se neke vide i kad su zaklonjene? Da mi psi znamo šta je toplo, a šta hladno da to ne moramo ni da dodirnemo? Znaš mi psi se nikad ne opečemo za razliku od vas ljudi.”

“Rasli smo zajedno i pričali i pričali svaki dan. Znaš mi i mala deca se razumemo. Gazda i njegova žena su slabo razumeli nas dvoje malih. A ja sam razumeo svaki Taškin glas, pokret, izraz lica. Znao sam kad je bila gladna, kad joj se kaki i piški, da joj je krevetac neudoban i da voli sve plišane životinje sem one žute žirafe koja je bila prevelika i sva nekako bodljiva.”

